

Salmer:

DDS 176 - DDS 56 – DDS 202 - DDS 192

Læsninger:

Zakarias' Bog 9,9-10 - Filipperebrevet 2,5-11 - Matthæusevangeliet 21,1-9

Prædiken til Palmesøndag:

Magt. Det er på én gang en spændende og frustrerende størrelse, som vi mennesker kan gøre os mange både kloge og mindre kloge tanker om! For vi kommer ikke uden om magten – uanset om vi er dem, som har den, eller om vi er dem, som ligger under for den. Og mon ikke de fleste af os ligger et sted midt imellem?

For de fleste mennesker er ikke nødvendigvis blandt verdens ledere, topchefer eller kendte. De fleste af os er helt normale – sådan mere eller mindre i hvert fald! – og derfor besidder vi måske ikke en massiv indflydelse på masserne; men det betyder ikke, at vi ikke har nogen indflydelse over for andre.

De fleste af os har nok prøvet, i en eller anden sammenhæng, at være den, som bestemmer: Det kan fx være, man er den, der bliver lyttet til blandt kollegerne; det kan være, man er den, som leder søskendeflokken hjemme; det kan være, man er den, som har bukserne på i ens ægteskab – eller bare den, som tror det -; eller det kan være, man er den initiativrige, som primært leder i et godt venskab.

Magt findes med andre ord i mange forskellige former – nogle mere tydelige end andre –; og uanset hvor vi selv befinder os i forholdet til magten, om vi er magtudøvende

eller underlagt magten, mon så ikke de fleste af os har prøvet at føle os fristet af magten?

For der er, for langt de flestes vedkommende, noget tillokkende ved magten. Magten kan noget – og den gør noget ved os mennesker. At have magten og få lov til at bestemme appellerer ganske enkelt til vores natur. Derfor kan vi også have mange store forventninger til dem, som rent faktisk sidder på magten: For vi ved jo som oftest, hvordan vi selv ville bruge den! Eller ... gør vi?

Min mand plejer at sige, at hvis jeg sad på magten, ville jeg være en vaskeægte diktator. Det griner vi meget af – men mon ikke, mange af os ville kæmpe med at forvalte magten, hvis vi rent faktisk havde den? For at besidde en stor magt over andre, at herske over andre, er ikke bare et stort ansvar. Det er også en konstant fristelse for ethvert menneske. En fristelse til at udnytte ens magt for egen vindings skyld.

Hele vejen ned gennem verdenshistorien ser vi kampen om magten udspille sig igen og igen, med det samme resultat til følge: Manipulation, vold, undertrykkelse og drab. Og det skyldes nok primært, at vi mennesker er magtbegærlige væsner: Vi har ikke lyst til, at give magten fra os! Vi vil gerne vinde. Og vi forbinder det ofte med vores ledere, at de gør det samme.

Det er lige præcis den forventning, der hersker i dagens evangelietekst, når Jesus rider ind i Jerusalem. Jøderne stimler sammen om ham, fulde af forventning om at hér kommer den frelser, som hele det jødiske folk har ventet på: Den frelser, som skal

smide den romerske besættelsesmagt på porten og samle Israel, ligesom de gamle jødiske konger.

Jøderne forventer altså en konge, der med magt og rå styrke kommer og etablerer en nationalpolitisk supermagt ved Guds hjælp. De forventer en ny kong David, som kan slå kæmper ud alene ved brug af en slynge og en enkelt sten. Men! Det er ikke den konge, de får. For den konge, som ridder ind gennem porten på et æsel, kommer ikke til dem i form af en nationalpolitisk frelser, men derimod i form af en fredsfyrste.

Han kommer ikke til dem til hest med svungne faner, skinnende rustninger eller hævede sværd, men på æselryg og i ydmyghed. Dermed er rammen sat, og påskens store drama lurer i kulissen. For netop fordi, jøderne ikke får deres umiddelbare forventninger indfriet, ser de ikke, at her kommer deres frelser – de ser ikke Guds sejr.

I stedet ser de en bedrager, som skuffer dem noget så inderligt. Og den selvsamme skuffelse risikerer at ramme os, hvis ikke vi forstår, at der findes en anden, og langt større, magt end rå magt.

For Jesu Kristi magt, Guds almagt, er ikke at finde i undertrykkelse, manipulation eller vold. Det er ganske enkelt ikke deri, Guds sejr består. Tværtimod mindes vi denne Palmesøndag om, at Jesus Kristus er vores frelser og forsoner, netop fordi Han ikke higer efter magt – men derimod frelse. Og fordi Han går frem med kærlighedens lys frem for vredens og hadets mørke.

Palmesøndag går vi således ind til den stille uge, hvor vi indbydes til at gå Gud i møde ved at reflektere over påskens læsninger. For det siger noget om Gud, at Kristus lider og dør på korset, ligesom det siger noget om Gud, at Han genopstår – vel at mærke ikke for Guds skyld, men for vores skyld.

I påskeugen mindes vi om, at forsoningens og kærlighedens magt er den sande magt, og at Jesu korsdød og opstandelse er Guds helt store kærlighedserklæring til os. Det er den kærlighed, der stråler os i møde hver eneste morgen, når solen står op og en ny dag begynder; det er den kærlighed, vi loves i dåben; og det er den kærlighed, der kommer os i møde i nadverens fællesskab.

Den kærlighed, der stille, men sikkert visker: ”*Du er mit elskede barn*”. Amen.

